

ἄλλοις δλους ἐν μαχαίρᾳ
σᾶς περνούμε πέρα πέρα.

Μὴ τὰ στήνη σας κτυπάτε,
καὶ σᾶς λέμε νέτα σκέτα
'στὴν Ἀθήνα νὰ μὴν πᾶτε,
πρὶν γὰρ σᾶς ἐπαναστάται,
νὰ δουλέψῃ μπαγιονέτα.

Πλάκωσαν μεγάλας μπόραις,
καὶ γὰρ πόθους τέτοιας ὤραις
μὴ κανένας σας μιλῇ.

Ὅπως εἶσαι, Κρήτη, μέινε,
γὰρ τὰ μούτρα σου δὲν εἶναι
τῆς Ἀθήνας ἢ Βουλῆς.

Μὴν ξαναφροντῶνε, βράκκ,
καὶ μὴν κἀνὲρ παστατράκκ
μέσ' στὸ τόσο ντασιτοῦρι,
πρὶν Φραντζέζικαις σπαθαίς,
πρὶν Ἑγγλέζικαις γροθιαίς
σοῦ χυλάσουνε τὴ μούρη.

Κάτσε κάτω, πολεμάρακκ, πόθους μὴ τρανολαγῆ,
πρὶν ἀπὸ θυμὸ φρενάσου
κηθεμόνες προσφιλεῖς,
καὶ 'στὰ σπλάχνα σου κουριάσου
κκμμά μέρρα μὰ γὰρ πάντα,
διχως νὰ γνωρίζῃς γιάντα.

Κάτσε κάτω, κκομοίρα,
πρὶν τῶν προσκατῶν ἡ σπέτρα
τῆς παλληκαριάς τῆς πρώτης σοῦ ρημάξῃ κάθε φύτρο
καὶ μὴ' ἔνα πορτοκάλι δὲν σ' ἀφήσῃ, μήτε κίτρο.

Τοὺς Φραντζέζους, πατριώτη,
ὁ καθεὶς δὲ τραγοῦδῃ,
ὅπου μ' ἔπλεαν πῶτοι πῶτοι
μέσ' στῆς Σπέτσαις τοῦ Γουδῆ.

Ἐξορμῶν ἐκεὶ μὲ κτύπους
καὶ μ' ἄλλην ἀνδρῶν ἀλλήμων,
καὶ τῶν διεθνῶν νομίμων
κουρελάζουνε τοὺς τύπους.

Ὅποιοι μέγας ἄθλος... ἀκούω κἀτι κρότους
φρικώδεις, ἀπαισίους,
καὶ τοὺς πληρεξουσίου
τοὺς πᾶν ἀπὸ τῆς Σπέτσαις μέσ' στὸ θαρκακωτὸ τους.

Φωνάζει κόσμος κεχηνός:
ἀνήκουστον ἀνόμημα!
καταπατοῦνται προφανῶς
τὰ διεθνῆ τὰ νόμια.

Νομίμων καταπάτησις, φωνάζουν τοῦτοι καὶ ἄλλοι,
καὶ ἐγὼ ποῦ ξέρω τι θὰ ποῦν, κἀσίγηνη κεφάλι,
τὰ διεθνῆ τὰ νόμια, λιγόνομαι 'στὰ γέλοια,
δταν ἀκούω νὰ μοῦ λέν πῶς γίνονται κουρέλια.

Τὰ νόμια τὰ διεθνῆ σημαίνουν, παπαγάλο,
πῶς πάντοτε καὶ σήμερὰ τὸ ψεῖρὶ τὸ μεγάλο
πρέπει νὰ τρώῃ τὸ μικρὸ, καὶ εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον
τὸ νόμιμον ὑποθήλοι τὴν δύναμον καὶ μόνον.

Τὸ νόμιμον τὸ διεθνῆς καὶ ἡ διεθνῆς συνθήκη
τάδε μας λέγει καθαρά:
βρε Περικλέτο φουκαρέ!
τὸ δικαίον φέϊποτε 'στους ἰσχυροὺς ἀνήκη.

Ἔχεις γρόσας;
ἔχεις γλώσσα.
Ἔχεις ξίφος καὶ τουφεκί;
τότε μόνον βασιλεύεις,
τότε καὶ δικαίως κλέβεις,
φιλελευθερὸς ζευξέκη.

Τότε κάθε σου κλοπῆ καὶ ρεμούλα σου καὶ ἄμακα
μερικῶς καὶ διεθνῶς εἶναι κακίος, βρε βλάκκ.
Κι ἄλλοτε θαρρῶ πῶς σοῦπα περὶ διεθνῶν νομίμων...
ἔτσι κρίνουν περὶ τούτων τὰ κεφάλια τῶν φρονιμῶν.

Ἔτσι κρίνε τῶν ἐθνῶν ἓνα καὶ ἄλλο μαριφέστο,
ἄλλως εἶσαι πῶτος βλάξ,
καὶ 'ὄν τὸ δικιο σου ζητῆς, πρὶν ἄντας σὲ πᾶν ἄ ρέστο
μὲ κλωτσιακὶ καὶ πῶξ καὶ λαξ.

Νόμιμος ὁ δυνατός καὶ 'ὄν σου κλέβῃ τὸ ψεῖρι,
εἰδικῶς καὶ διεθνῶς ὁ μικρὸς παρανομεῖ.
Τούτος ὁ κανάγιας πάντα 'στὴν κοιλιάδα τοῦ κλαυθμῶνος
κάθε νόμου καὶ νομίμου παραβάτης εἶναι μόνος.

Καὶ λοιπὸν τοὺς Βουλευτὰς οἱ καλοὶ μας φίλοι Ἰάλλοι
τοὺς ἐπῆραν, ἀδελφέ, καὶ τοὺς πῆραν 'στὸν Σαρνὸ,
καὶ τοὺς ἔκαναν αὐτοὺς περιποίσις μεγάλην,
καὶ τοὺς ἐβγαλαν φαγαὶ καὶ τὴν Ἐνωσιν γαρή.

Τὸν Πολογεωῶρη πιάσανε, μὰ καὶ τὸν Πολυῶρη,
πιάσανε ἰσχυροὺς, πιάσανε παχεῖς, γὰρ νὰ τοὺς ἐγάλουν ζύγκι.
Κι ἐκεῖνοι τρῶνε φουὰ γαρᾶ, πίνουν Βορῶ κρασὶ,
καὶ γὰρ τὴν καλοπέρασι τοὺς λένε: μιλλ μεροῖ.

Ἀκόμη μέσα τοὺς κρατοῦν, ὁ δὲ Μαρκαντωνάκης,
ποῦ τὸ σπιρτόζο πνεῦμα τοῦ θαιμάζομεν συχναίς,
εἶπε 'στὸν ἀρεμάνιο τοῦ κράτους Κυβερνήτη:
παρακαλῶ, Προθυπουργέ, στείλει καὶ ἐμὲ 'στὴν Κρήτη,
νὰ γίνω πληρεξούσιος, καὶ νὰ μὲ πᾶν Φραντζέζοι
μέσα 'στὸν Ναύαρχο Σαρνὸ νὰ στρώσωμε τραπίξι.

Γιάντα νὰ κάθωμ' ἐπαδὰ νὰ τρώω 'στὴν Ἀθήνα;
δὲν θέλω θωδινὸ καὶ ἄρνι,
θέλω τὸν Ναύαρχο Σαρνὸ,
θέλω πατέ ντὲ φοξ γαρᾶ καὶ Ἰαλλικὴ κουζίνα.

Τέτοια 'στὸν Κυβερνήτη καὶ ὁ Κλεάροφ φωνάζει
καὶ ὁ καπατᾶν Λευτέρης τοὺς φίλους του συναίξει,
καὶ τὰ καὶ τὰ τοὺς λέει, καὶ κλαίοντες ἐκεῖνοι
δέονται τοῦ Κλεάρχου 'στὴ Λέσβῳ τῶν νὰ μείνῃ.

Βλέπεις πῶς ἡ φίλια
ἀκόμη δὲν ἐχάθη
'στὸν κόσμο γὰρ κακὸ μας.

Γιὰ τοῦτο καὶ ἡ Γαλλία
μέσ' 'στ' ἄλλα τῆς τὰ πάθη
ἔχει καὶ τὸ δικὸ μας.

**Ἔμνους ψάλλωμεν μεγάλους
σὲ Προστάτας Ἀγγλογάλλους.**

Φ. - Καίρε σύ, φιλελευθέρα,
χαίρε, μάνα μας δευτέρη,

πού μας κάνεις και ξεχνούμε δυστυχώς ἀνηλέστους...
 Π.—Θεός σωρέσει και τόν Μπίσμαρχ...
 Φ.— Και τόν Μόλτκε...
 Π.— Θεός σωρέστους.

Φ.— Σ'ἀγάπη κι'ό Φασουλής...
 χάρη, τ'όγκο προσφιλής,
 πούχεις πάντοτε γιά'μας ἀθεράπευτο μεράκι
 και σημάεις γαλανιάς πέφτου εμπροστά μας ράκη,
 και μάς κάνεις νά περνούμε τόσας ώρας ευχέρστους.
 Π.—Θεός σωρέσει και τόν Μπίσμαρχ...
 Φ.— Και τόν Μόλτκε...
 Π.— Θεός σωρέστους.

Φ.— Χαίρετε, καλοί μου Γάλλοι...
 σεις εδείξατε και πάλι
 μία σπουδαία προστασία,
 και γινήκατε θυσία.

Ήγάτε τους Κριτικούς μέσα'στο θαρραλωτό σας
 μέ περιποιήσεις τόσας,
 και τούς'βάλ'ατε νά φάν τὰ καλλίτερα φαγητά
 και νά πιούν ά θύτρ σαντά και'στης Φράντζας τήν ύγειά.

Ή Γαλλία δημοκράτει του Μαρόκου, του Κογκό,
 τώρα τους Σατωβριάνδους περιγέλας και τους Ούγγω,
 και γιά σκληρούς κι'αδυνάτους κάνεις πάντα τόν μοιγαγώ.

Τώρα θέλεις 'Οθαλική και Τουρκάλα νά φαγής,
 και τὸ φέσι προσκυνεῖς,
 και πατούσας πασιμουδιῶν
 τῶν Χανουμῶν τῶν Χαρεμιῶν.

Σ'έξιμοιυμεν μέ σπονδεῖους, σ'έξιμοιυμεν μ'ἀνακταίσι ους.
 Π.—Θεός σωρέσει και τόν Μπίσμαρχ...
 Φ.— Και τόν Μόλτκε...
 Π.— Θεός σωρέστους.

**"Γυμνος γιά τήν Ἀλβείνα,
 πούνας φίλη'στον αἰώνα.**

Π.— Μά κι'έγω τῆς Ἑγγλιτέρζας,
 προσφιλοῦς φιλελευθεράς,
 κάνω μία πατινάδα,
 πού, καθὼς καθένας ζερεῖ,
 εἶναι πρώτη φιλενάδα
 πού'δικού'μας τοῦ Αὐτέρτζ.

Ή Ἄγγλια μας προσταίει, πού δεν θέλεις τήν ρομάντζα,
 κι'εβόησες τήν Φράντζα
 γιά τὸ δύστυχο Μαρόκο,
 και μαζί της κάνεις μπλόκο
 μέσ'στης Κρήτης τὰ νερά,
 χάρη, θαλασσῶν κυρά.

Σέ γεραίρομεν κι'έμεῖς...
 χάρη, Λαίδη, χάρη, Μίς.
 Γιά τους πόθους ἀλυτρώτου δευτερόλεπτο μὴ χάνης,
 και ποτὶ σου μὴν ξεχάνης
 τὸ σωτήριόν σου ρήμα
 πὼς ὁ χρόνος εἶναι γρήμα.

Τούτο ρήμα κάθε χώρας κρατικῆς ὑπερηφάνου...
 χάρη, Λαίδη κι'Ὁθαλική,
 πίνε μπράντ, θερμού, οὐίσκου,
 'στην ὕγειά του Σουλτάνου.

Σ'άγλις μὴ ἀκούς Ρωμῶν,
 και σ'όντάδες Χαρεμιῶν
 τὸ συμφέρον σου τρεχούδα,
 και φεραμίρις τήν Σούδα.

Κι'άν ἐκ πάθος πρὸς τὰς Σούδας πυρπολήσει διαπύρου,
 ελα νά σοῦ γίν'ἡ χάρης
 και γιά κτήμα σου νά πάρης
 και τήν Σούδα τοῦ Φαίληρου.

Δύο Σούδας διακόμιους ἐβγαλε τῆς γῆς ἡ σφαίρα,
 τήν μὲν πρώτην εἰς τήν Κρήτην, και τήν ἄλλην εἰς τὸ πέρα.
 Γιά τήν μία ξεκινουῦν Βρεττανῶν βροντώντας στόλοι,
 γιά τήν ἄλλην, πούναι τρέλλα,
 καθὲ τόσο σῦρε κι'έλα,
 σύστασις ἐπιτροπῶν και κολόνις τοῦ Μανώλη.

Μέ τούς στόλους σου και πάλιν, Ἑγγλιτέρζα μας, κινήσου,
 και τούς Κρήτας βουλευτάς
 κρέμαστους σὺν πειρατάς,
 ὅπως και τούς ριζοσπάστας τῆς παλῆρας τῆς Ἐπτανήσου.

Μέ λίρας οὐρῶν
 ὁ χρόνος ζε εἶρη,
 κι'έγω μ' Ἀγγλικῆν
 βοῶ προσοράν:
 Γιάτ' σείβ δι Γκρέυ,
 Γιάτ' σείβ δι Κήν.